

Kuka minä olen?

Sinä olet tunnetuista eläimistä kehittynein, sinä olet Priamaks-lahkon kuulun homo sapiens. Luonnollisen valikoimisen kautta sinä olemassa-olon taitelussa olet vuosituhsien kuluessa asteittain kehittyneyt jostain alemmasta muodosta, kuka tietä apinasta, siihen täydelliseen, puhetaidolla ja ymmärryksellä varustettu olentoon, joka kutsutaan ihmiseksi.

Miksi tällainen kysymys vastuysylläolevan kysymykseen tuottaa

meistä minä lapsellisesti ja mi-
tätönä? Miksei meitä yhtään
lygydyttäisi, jos vastaukseksi siihen
kysymykseen anatomian professori
selittäisi meille, mistä olemme
me on kokoonpantu, kuvaisi meille
kaikki sen luut ja lihakset ja
hermot ja suonet ja niiden tois-
minnat ja ihmeteltävää tarkoi-
tuksen mukaisuuden; tahi jos psy-
ko-fysiologian tohtori kertoisi meille
ajatuksen ja tunteiden laista ja mu-
käläisen välillä olemme hyvällä,
pahalla tuulella? Min-
käläisen kuuntelemiseen kyllästy-
neinä kääntyisimme pois etsi-
mään vastausta muualta?

Syy on vallan yksinkertainen.
Tämä vastaus ei ollut vastaus
meidän kysymyksemme.

Samalla kuin ihminen kysyy
„kuka minä olen?“, kysyy totuus-
den kaipuusta ja ehkä sentähden

että elämän ^{taakka} yppäinään häntä lään-
raskaasti, samalla hän on julis-
tanut epäämättömän totuuden.
Sillä kuka näin kysyy? Ruumis-
ko? Mutta tietähän ruumis ky-
symättäänkin, kuka se on, tietää
nimensä, tietää asemansa yhteis-
kunnassa, tietää tarvitsevanra-
vontoa elääkseen ja että sen tulee
ettää tätä ravontoa — ei, ruumis
ei sitä kysymystä tee. Se ei saata
sitä tehdä.

Vaan se, joka näin koettaa
nostaa kunnan oman itsensä sa-
laisuudesta, se on Sielu. Näin
kysyessään ihminen huutaa: minä
en ole sama kuin tämä näkyväinen
ruumis, tämä nauttii ja kärsii
klippale, vaan kuka minä olen?

Sielu on hänestä herännyt ja
kuntansa ei ruumista kosken vas-
taus häntä tyydytti.

Mitä ihminen oikeastaan sille

Kysymykseen on tahtomut ^{sauha} tie-
 tää? Mikä oli sen kysymyksen tar-
 koitus? ~~Jotta se paljasta uteliaisuus~~
~~Arsti ole lähtenyt, on siltä käynti.~~
~~Linna tarkoitus, ja mikä tämä ^{kysymyksen} tarkoitus on?~~

Jos ruumiin puolesta tekisimme saman kysymyksen „kuka olet?“, voisimme vastata tähän seuntien: sinä olet aineellisista molekyyleistä rakennettu eläin kone, josta elämä riippuu siitä, että molekyylit alituisesti uudestuvavat, johon taas yhtenä välttämättömänä tekijänä tarvitaan ulkoapäin tuotua ravintoa. Jolllemme nyt kysyneet tyhjiästä tiedonhalusta, näin kysymyksestämme oli joku järkevä eli filosofinen tarkoitus. Vastaus kuului: nyt sinä elät; edelleenkin eläkseni tarvitset ruokaa. Siis kysyessämme tahtoimme tietää, mitä ruumiin elämä oli, s. o. misten ruumiin on eläminen? Kyz

syntyksen käyttäntönnin tarkoitus
käijistyi ajatukseen: mitä minun
(nuumiin) on tehtävä? ja vastaus
sihen oli: sinun tulee hankkia
elätukseä... ellei tahoo lakata
olemasta.

Samaten sielukin uskhiessaan
kuu se on, ellei se toiminut jut-
tasta uteliaisuudesta, ei siinä-
kaan kysynyt, minkä näköinen
se oli, vaan mikä se elämä ~~oli~~^{oli},
mikä se tehtävä. Kieinhä minun
tulee elää? — kas siinä se järken
eli filosofinen ajatus, joka sisäl-
tyi sielun kysymykseen.

Alkuperäistä ajatustamme
muuttamatta saatamme siis nuu-
lostia kysymyksemme näin: mi-
kä on ihmiselämän tarkoitus?
Ja me tiedämme nyt, ettemme
näillä sanoillamme tarkoita
nuumiin elämän sisältöä si-
nänsä, vaan onko sillä elämällä

henkistä sisältöä, s. o. mitä varten
me sieluina elämme reidmüllittä
elämää?